

Alle tiders kræsne udstilling

På Forårsudstillingen 2018 har censuren ikke givet ved dørene, for de har kun valgt 19 udstillere, hvilket er rekord i afvisninger.

PETER MICHAEL HORNUNG

Forårsudstillingen 2018. Kunsthal Charlottenborg, Kongens Nytorv. Til 10. marts.

Forårsudstillingen 2018 er den strengeste og mest kræsne af de udstillinger, der i de seneste 160 forår har været vist på Charlottenborg. Til den aktuelle udstilling blev der modtaget bidrag fra 618 kunstnere. Deraf blev blot 19 udvalgt til at deltage, hvilket svarer til en frasorteringsprocent på ca. 97!

Med andre ord: Aldrig har en jury på Kongens Nytorv været så selektiv. Men jurymedlemmerne var enige om to ting: hverken at tænke på, hvad kunsthallens store sale måtte kræve af værker eller at

Hvor få ting der end er, har de både format, udstråling, kant og ikke så lidt af den ungdommelige og nærmest overmodige vildskab, som juryen har efterspurgt

sætte tal på kunstnere, der absolut skulle og måtte udvælges, for at udstillingen overhovedet kunne fungere – som udstilling.

Det endelige udvalg blev alene afgjort på baggrund af jurymedlemmernes indbyrdes dialog og den enighed, der kunne opnås.

Resultatet ligner en klar anbefaling af fremgangsmåden. Salene er ikke ligefrem overfyldte, men heller ingen rigtig trivielle værker får lov at trække ned. Om meget af det indsendte – og åbenbart langt det meste – mener juryen, at det savnede kant eller som eksperiment betragtet ikke var dristigt og vidtgående nok.

Netop det kan ikke siges om de værker, der fik lov at komme indenfor. Hvor få ting der end er, har de både format, udstråling, kant og ikke så lidt af den ungdommelige og nærmest overmodige vildskab, som juryen har efterspurgt.

Men man ville få mere ud af at se udstillingen, hvis man fik nogle flere stikord til indholdet. På det punkt er udstillingens katalog fattigt på formidling. Et par ord eller sætninger – eventuelt fra kunstneren – ville gøre det nemmere for et større publikum at nærme sig værkerne og diskutere med dem.

peter.michael.hornung@pol.dk

Foto: Andreas Haubjerg

Rodo Abdirahman

I fjor belønnede Forårsudstillingens jury den kun 23-årige somalisk fødte kunstner Rodo Abdirahman for hendes videoværk 'Opskrift'.

Begrundelsen var den upyntede og rå stil, som hun betjente sig af, og så den mystik, der udgik fra værket.

Belønningen er grunden til, at Rodo

Abdirahman er med igen i år, med et nyt videoværk, 'Bygd'. Inspirationen til værket er ifølge kunstneren hentet fra en rejse tilbage til fødebyen Kismayoo i Somalia.

Den centrale scene i den 9 minutter lange video er de to ens påklædte tvillingepiger, der (det meste af tiden) sidder

ved et bord og slår æg ud i en stor skål, og tilbage på bordet ligger skallerne. Det hele er temmelig irrationelt, også fordi pigernes dialog (på dansk) afspilles i et forsinket eller forlænget tempo, der opløser forståeligheden. Men man kommer ikke uden om filmens æggen-de og foruroligende kvalitet.

Foto: Andreas Haubjerg

Regitze Engelsborg Karlsen

Regitze Engelsborg Karlsen udtrykker sig ved hjælp af organiske materialer, og det er disse materialer, man kender hende på. Det gælder også de mumielignende objekter 'Reaktivitet', som hun har indsendt til Forårsudstillingen. Deres materialer er kalk, grus og lærred. Tidligere har hun benyttet jord i sin kunstneriske praksis. Normalt er de materialer, hun benytter, bundet til bestemte lokaliteter, og den overensstemmelse mellem form, materiale og lokalitet er vigtig for hende. 'Reaktivitet' er ikke ét værk, men flere, og de dominerer den store sal i Kunsthal Charlottenborg. I hver sin ende af salen får de svar på tiltale af Anna-Karin Rasmussens 'Mater Nostra', en video, som lidt på samme måde kredser om kroppe og det kropslige.

Foto: Andreas Haubjerg

Sofie Amalie Klougart

'Interior, Philosophy in the Bedroom' er temaet for Sofie Amalie Klougarts fotografier. Det er en ophængning af 33 fotografier i samme format og i de samme hvide rammer.

Også temaet, interiører, er det samme, og ud fra titlen kan man slutte sig til, at alle motiverne er hentet fra sove-

værelser, de steder, hvor kærligheden som regel folder sig ud. Men denne gang er der ingen aktører.

Sofie Amalie Klougart er uddannet som fotojournalist. I ordets strengeste forstand betyder fotojournalistik, at et fotografi for at være sandt ikke må være opstillet eller iscenesat.

Det ærlige fotografi er også det umiddelbare og ligefremme fotografi, hvor der ikke forinden er blevet pyntet på den virkelighed, der er foran kameraets linse.

I Sofie Amalie Klougarts tilfælde er det også denne umiddelbarhed, der får hendes serie til at optræde som en ræk-

ke visuelle vidneudsagn. Hvad der måtte være styret af rene æstetiske hensyn, har ikke noget at gøre her. Det kan forlene Sofie Amalie Klougarts fotografier med en råhed.

En fotograf, der søger at glemme sig selv, i sit forsøg på at være direkte og uforbeholden.

FAKTA

Forårsudstillingen

En censureret udstilling med fokus på arkitektur, design og billedkunst. Den blev etableret i 1857 og har eksisteret i 160 år.

I princippet kan alle sende ind, og de indsendte værker vurderes af en særlig jury.

Juryen består i 2018 af: billedkunstneren Klara Kristalova (CZ/DK), billedkunstneren Alexander Tovborg (DK), arkitekten Christina Capetillo (DK), designeren Anders Ruhwald (DK), og kurator og tidl. overinspektør Marie Nipper (DK).

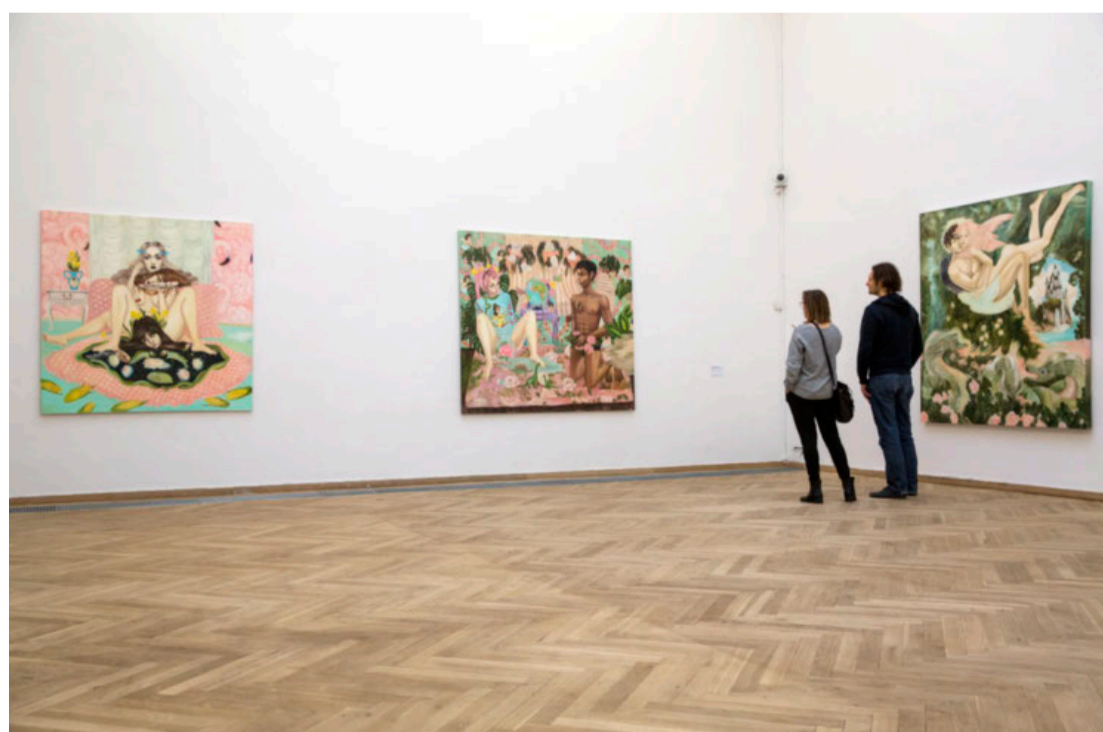

Foto: Andreas Haubjerg

Emma Ainala

Emma Ainala kan med sine store psykodeliske figurbilleder ligne en finsk udgave af Kathrine Ærtebjerg, men hendes figurgalleri er mere syret og fyldt til bristepunktet. Det var filmen om den mexicanske kunstner Frida Kahlo, der skubbede Emma Ainala ud på kunstnervejen, hvilket til en vis grad kan ses på hendes motiver. Med et væld af symboler sætter hun sin personlige tolkning af det erotiske i spil, specifikt kvinders kærlighed. Men symbolerne betyder ikke noget bestemt, har hun understreget i en interview. De kan ikke aflæses entydigt. Deres betydning skabes af den sammenhæng, som de indgår i, og den skifter fra billede til billede. Emma Ainala er uddannet på Kunstakademiet i Helsinki og i stald hos Helsinki Contemporary. Men hun bor stadig – med sin mand og to børn – i sin barndomsby, Savonlinna, og det er her, hendes højst særprægede oliemalerier bliver til. ►

Foto: Andreas Haubjerg

Kim Richard Adler Mejdahl

Det er ikke så overraskende, at Kim Richard Adler Mejdahl har vundet juryens Solopris i 2018. For han udtrykker sig bredt og varieret med film, lyd, musik, foto og er repræsenteret to steder på udstillingen. Det ene sted er det med en vild og primitivt animeret film, 'NO Ozone', der nærmest tager form og teg-

nes, mens den spiller (den er sammensat af i alt 2.448 tegninger). Det andet sted er med 'ODE', et sammensat videoværk på knap 35 minutter, der i forskellige koreograferede scener kredser om døden. Især 'ODE' har fascinationskraft, ikke mindst i den del, der viser filmens hovedperson - kunstneren selv - vandre

syngende gennem gaden i et landsby-miljø. Men man er som beskuer aldrig sikker på, hvad der sker, og hvorfor det sker, eller om det overhovedet er sket i virkeligheden. Men det er vildt, fascinerende, stedvis medrivende, ret musikalsk. Soloprisen er fortjent.

Foto: Andreas Haubjerg

ART+ (arkitektur, rum og tid)

Et af forårsudstillingens mest professionelle værker er udført af ikke færre end 26 arkitekter/kunstnere, som her er gået sammen under fællesnavnet ART+. Som objekt er værket '3 landskaber' tættere på at være en skulptur end et arkitekturprojekt i diverse materialer og tre di-

mensioner. Det rummer en stor kompleksitet og er hverken nemt at overskue eller at gennemskue.

Ved sin karakter kan det minde om David Altmejds 'The Flux and the Puddle', som Louisiana viste i 2015. Men tankerne kan også vandre knap 100 år tilba-

ge til Marcel Duchamps objekt 'Large Glass' eller 'Store glas', som både er maleri og objektskulptur. På samme måde gælder for dette værk, at det både er en postmoderne skulptur og et ambitiøst arkitektonisk projekt.

peter.michael.hornung@pol.dk